

Przyszłość przewidywana jest śpiewem ptaków

Monika Brauntsch, Tom Swoboda

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

Przyszłość przewidywana jest śpiewem ptaków

The Future is Foretold in Birdsongs

Przyszłość przewidywana jest śpiewem ptaków

Towarzyszy człowiekowi na co dzień. Jest rozpoznawalny, obecny niemal w każdej przestrzeni, w której pojawia się człowiek. Znamy go, potrafimy klasyfikować. Śpiew ptaków od wieków symbolizuje wolność i piękno, a w wielu kulturach również duchowość. W codziennym życiu wyznacza rytm pór dnia i roku, wzmacnia nasze poczucie bezpieczeństwa, nawet gdy pozostaje jedynie w tle. Jego dźwięki koją i inspirują. A jednak, mimo wielowiekowej historii współistnienia, nie rozumiemy języka ptaków. Być może dlatego też intryguje nas magia ich śpiewu.

Dzięki rozwojowi technologii, narzędzia AI pozwalają nam dziś przekładać unikalne brzmienia ptaków na informacje. Służą one do precyzyjnej identyfikacji gatunków, monitorowaniu ich tras migracyjnych, wykrywania zagrożeń czy ochronie siedlisk. Umożliwiają coraz lepsze rozszyfrowywanie ptasich sposobów komunikacji. W dźwiękach dostrzegamy dane, w pieśniach wzory. Ale czy zamieniając głosy natury na algorytmy nie tracimy ich duchowego sensu? Dlatego zatrzymujemy się i wsłuchujemy w ten dźwięk. Ptaki dzielą się z nami mądrością, która wykracza poza ludzkie pojmowanie. Akustyczne odciski ich głosu – uchwycone w nagraniach i przetworzone algorytmami – stają się materią sztuki. Powstają z nich warstwy wizualne i dźwiękowe, tworzące niemal metafizyczne doświadczenie.

Wchodząc do Pawilonu, słyszymy muzykę płynącą z zawieszonych pod sufitem gniazd. Zainspirowani zrównoważoną architekturą ptaków, zbudowaliśmy je z tego, co naturalne i dostępne: z odpadów – patyków i gałęzi, słomy konopnej łączonej naturalnym spoiwem, resztek zbóż, splotów roślinnych włókien, a także cyrkularnych materiałów konstrukcyjnych. Formy pełnią rolę pudła rezonansowego, z którego płynie dźwięk – na wzór syrinks, niezwykłego organu wokalnego ptaków, przywołanego jako metafora bogactwa ich brzmień. Warstwa dźwiękowa, skomponowana przez artystkę lub artystę (wyłonionych w II etapie konkursu), przybierze formę uwertury odtworzonej przez „orkiestrę gniazd” umieszczonych pod sufitem. Nawiązujący do opery utwór połączy organiczne i skomponowane dźwięki. Usłyszymy w nim głosy ptaków, ich instrumentalne i wokalne interpretacje, a także słowa – zarówno wymyślone, jak i zapożyczone z języków, które znamy. Zwiąże frazy, w miarę wsłuchiwania się, odsłonią przenikający poetycki kolaż dźwiękowy.

Koncepcja, oparta na metaforze wizualno-dźwiękowej, zaprasza w zmysłową podróż wpisującą się w hasło Biennale – Minor Keys. Dzięki temu doświadczeniu usłyszymy świat na nowo – z wrażliwością, która pozostanie w nas po opuszczeniu Pawilonu.

Artysta wizualny: Tom Swoboda

Artyści dźwiękowi - zostaną podani na II etapie konkursu

The Future is Foretold in Birdsongs

It accompanies us every day. It is recognizable, present in almost every space where humans appear. We do know it, we can classify it.

For centuries, birdsong has symbolized freedom and beauty, and in many cultures also spirituality. In daily life, it marks the rhythm of days and seasons, reinforcing our sense of security—even when it lingers only in the background. Its sounds soothe and inspire. And yet, despite this long history of coexistence, we do not understand the language of birds. Perhaps this is where the magic of their song lies.

Today, with the advancement of technology, AI tools allow us to translate unique sounds into information. They serve to precisely identify species, track migration routes, detect threats, and protect habitats. They enable us to decode the intricate systems of avian communication. In sounds, we begin to see data; in songs, we trace patterns. But as we turn the voices of nature into algorithms, do we risk losing their spiritual essence?

And so, we pause and listen to their songs. Birds share with us a wisdom that transcends human understanding. The acoustic imprints of their voices—captured in recordings and transformed by algorithms—become raw material for art. From this emerge visual and sonic layers, shaping an almost metaphysical experience.

Entering the Pavilion, we hear sounds emanating from organic nets hanging above. Inspired by the sustainable architecture of birds, we constructed them from what is natural and available. We use reclaimed materials—twigs and branches, hemp straw and remnants of grains bound with natural binders, woven plant fibers, as well as circular construction elements. These forms become resonant chambers from which sound flows—echoing the syrinx, the remarkable vocal organ of birds, evoked here as a metaphor for the richness of their voices.

The soundscape, to be composed by an artist indicated in Stage II of the competition, will take the form of an overture performed by an orchestra of nests hanging from the ceiling. Referencing the structure of an opera, the piece will weave together organic and composed sounds. We will hear birds' voices, their instrumental and vocal interpretations, and words—both imagined and borrowed from languages we know. Concise phrases, as we listen more closely, will reveal a permeating, poetic sound collage.

This concept, grounded in a visual and sonic metaphor, invites us on a sensory journey aligned with the Biennale's theme—Minor Keys. Through this experience, we will hear the world anew, with a heightened sensitivity that lingers beyond the Pavilion's walls.

Visual artist: Tom Swoboda

Sound artists - will be indicated at Stage II of the Competition

SYRINKS